

De vader van Lex en Jan Pieter Vroemen, je kent ze wel de explo-snorren, is op bezoek geweest bij de beide welpen zomerkampen. Hieronder zijn relaas.

Juli 1996, Bezoek aan twee welpenkampen. Vaassen en Maarn.

Als je als oud - welp, verkenners, voortrekker, leider wordt uitgenodigd om mee te gaan, is de eerste gedachte zal ik dat wel doen, begrijp ik het huidige spel van verkennen nog wel. Toch maar meegegaan en ik zal eerlijk bekennen ik heb er totaal geen spijt van gehad. Het was een erge positieve ervaring !

Het spel van scouting in al zijn geledingen is anders dan in mijn tijd, begonnen in 1939, geëindigd in 1970. Vandaar mijn min of meer sceptische gevoelens.

Bij onze entree in het kamp te Vaassen kwamen bij mij al vele herinneringen boven. In deze omgeving had ik ook eens gekampeerd op een boerderij, in 1942, ondanks dat het Scouting toen door de Duitse bezetter was verboden, wij gingen door. De tweede keer was het met een van mijn eigen welpengroepen in de zestiger jaren.

Het welkom door welpen en leiding was hartelijk, thee of koffie stonden klaar. Wat wil je nog meer na een autorit van ruim anderhalf uur.

De diverse nesten waren druk doende met de bouw van ieder hun eigen dorp, passend in het themaspel van deze week. Men sjuowde met aarde, stenen, stukjes boomchors en bladeren, alles benodigd

voor de bouw van ieders dorp. Het was een lust voor het oog om deze groep welpen, nestgewijs, bezig te zien. Vooral de creativiteit van de meisjeswelpen sprong er uit. Iedereen deed mee, geen onvertogen woord heb ik gehoord. Alleen gelach en gegiechel tijdens de werkzaamheden. De regen die af en toe naar beneden viel kon het spel geheel niet bederven. Ik dacht bij mij zelf, de ouders van die welpen moesten hun dochters of zonen zo eens in actie zien. Het voerde mij wederom terug naar mijn eigen welpentijd, neen er is toch niet zo heel veel verandert. Ja, het uniform, doch dat is uiterlijk. Het spel, het bezig zijn met en voor elkaar kwam hier heel duidelijk tot uiting. Daar gaat het uiteindelijk om, zeker in een maatschappij die zo individualistisch aan het worden is. Hier gelukkig nog niet.

Via allerlei binnenwegen op de Veluwe, een enorme regenbui waarbij we bijna niets zagen en de ruitenwissers van de auto volop draaiden en het nauwelijks bij konden houden kwamen we in Maarn. We waren de auto nog niet uit of we werden begroet door allerlei enthousiaste aanmoedigingen, niet voor ons bestemd maar voor de welpen en leiding die aan het voetballen waren. Twee aan twee met aan elkaar gebonden benen. Een kostelijk gezicht. Ook de staf moest er aan geloven en deden even spontaan mee. Er werden zelfs doelpunten gescoord. Of het allemaal precies volgens de spelregels ging is een vraag die ik gaarne open laat. Maar plezier hadden ze.

Het kamp zag er vrolijk uit met al die vlaggen van diverse landen. Het thema was hier "Het Milieu " en de vele zonden die daar tegen

worden gedaan. De politie was op bezoek om aan het gehele themaspel de juiste extra waarde te geven. Ook zij speelden het spel mee.

Dan tot slot voor het eten, een moddergevecht. Dat werd het summum van de middag. Alleen een korte broek aan. Modder was er voldoende, werd het te droog dan bracht een matig spuitende brandslang uitkomst en binnen de kortst mogelijke tijd was er voldoende modder voorradig om door te kunnen gaan met het gevecht. Het leek wel op ouderwets romeins worstelen in de arena. De jongens hadden plezier, moedigden elkaar om het hardst aan. Na enige minuten zagen zij er dan ook uit als kleine zwarte pietjes, rijp om als assistentjes van de sint dienst te doen. Gelukkig bracht ook alweer de brandslang uitkomst en werd iedere deelnemer na afloop schoon gespoten met daarna een warme douche. Einde van een geslaagd modderfestijn. Ondertussen was de kookstaf druk doende met de voorbereidingen voor een heuse extra lekkere nasimaaltijd. Het enthousiasme was ook hier spreekwoordelijk bij jong en oud.

Een fantastische sfeer. Zo sceptisch als ik naar het eerste kamp was vertrokken zo enthousiast ben ik thuis gekomen. Ik voelde mij

weer een dagje welp met de welpen. Een compliment aan de staf maar ook aan allen die zo een kamp tot een succes maken.

Misschien dat ik nog eens mag komen kijken om mij weer even heel jong te voelen temidden van al deze scouts, die het spel nog steeds spelen vanuit de gedachte die in ons land al ruim zeventig jaar lang aan vele honderdduizenden dat plezier heeft meegegeven.

L. P. J. Vroemen

Ons Olympische zomerkamp.

(een waarschijnlijk onvolledig kampverhaal van de zaterdagochtendwelpen)

Als je heel goed en ver terug gaat redeneren, dan is het mogelijk om het verband te zien met de Jamboree en het Olympische zomerkamp. Waarschijnlijk is een uitleg niet nodig, maar we zullen hem toch even geven.

Overeenkomsten: erg commercieel, massaal, slecht georganiseerd, vreselijk duur, landelijk en internationaal, enzovoort, enzovoort.

Het begon allemaal heel spannend. Wij als welpen met leiding zaten verscholen achter de bush bush. De politie kwam aangereden en arresteerde de boeven, dit was echt spannend. We waren er helemaal van ondersteboven.

Natuurlijk hadden we eerst de boeven zien aankomen met de koffer. Hier zat het grote geld in, dat de Big Boss aan de dumpers gaf. 's Ochtends waren we er achter gekomen dat we waren afgeluisterd en naast de af luisterapparatuur vonden wij een verfrommeld papiertje waarop de plaats, datum en tijd van het hele eiereten op stond.

